

Cosmin Perța

**Un loc îndepărtat,
numai al lor**

roman

POLIROM
2025

Cuprins¹

Adrian fuge de o asasină	7
Radu se întâlnește cu criza	11
Maria se leapădă de tatăl ei	14
Cristi vrea să o ia de la început, dar nu prea	17
Toate acestea sunt legate	22
Undeva în cosmos Iahve ne privește cu milă	28
Nimeni nu merită niciun efort.	35
Poate un pic de tandrețe	43
Până la urmă, e o chestiune de decizii personale.	47
Nu poți schimba omul dacă nu vrea	55
Mâine toate vor fi la fel	60
Indiferent câte griji ți-ai face, noaptea nu trece mai repede	64
Nici eșecul nu trece	69
Toate lasă în urmă un gol	76
O piatră încinsă pe care se evaporă orice formă de viață	81
Și totuși, speranța	85
Cea mai inutilă dintre virtuți	96
Ne face să credem într-o salvare.	103
Nu toți merită ce li se întâmplă	107
Unii oameni sunt pașnici ca niște vite.	113

---

1. Cuprinsul este un poem, a se citi ca atare.

Prizonieri în propriile corpuri	117
Garduri de sârmă ghimpată în creier.	125
Orice încercare de a scăpa doare	128
Orice încercare de a rămâne ucide	131
Dacă privești abisul, abisul te privește înapoi . . .	138
Lasă-mă să plec	145
Pe o planetă îndepărtată, dincolo de galaxiile cunoscute	148
Unde moartea nu a ajuns niciodată.	155
Dincolo de faldurile percepției	162
Unde nu există bine sau rău.	166
Cineva nu se teme de moarte	171
Cineva se agață de orice amănunt.	177
Cineva crede că nu contează nimic.	181
Închiși într-o cușcă	188
Șobolani care aleargă în cerc	195
Visează.	201
O lumină blândă și protectoare.	205
Într-un loc îndepărtat, numai al lor.	209

Colecția „Ego. Proză“ este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2025 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Roman Tolici, *One smoke* (2006, ulei pe pânză,
130 × 100 cm)

Foto autor: © Alexandra Turcu

Ilustrație pagina 199: Elena Ilash

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,

et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

PERȚA, COSMIN

Un loc îndepărtat, numai al lor / Cosmin Perța. – Iași: Polirom,
2025

ISBN 978-630-344-116-0

821.135.1

Printed in ROMANIA

Până într-o dimineață, când l-au găsit, cuminte, așezat pe o bancă, pe un peron, înaintea de începerea programului. Nu mai era niciun șobolan cu el. Ținea capul în pământ și spunea că vrea să meargă acasă.

Au chemat o salvare și a fost internat la psihiatrie. După un an, i-au dat drumul. Locuia într-un cămin de nefamiliști și a decis să-și contacteze familia. Mama nu a vrut să audă de el. După încă vreo câteva luni de îndoieli și revolte interioare, fetița, devenită adolescentă deja, a acceptat să-l întâlnească. Eu eram aia. Da, așa mi-am cunoscut bunicul.

Îmi era foarte teamă, nu-l cunoșteam deloc pe omul acela. Dar omul acela a fost bun și blând și cald și mi-a vorbit toată seara. Mi-a vorbit despre vagoane, despre linii, despre întunecime. Mi-a vorbit despre spaimă și despre dragoste. Mi-a vorbit despre cum el nu a plecat niciodată, doar corpul lui a plecat. Și corpul lui trebuia să plece, corpul lui trebuia să fie acolo în subteran, în iad, citise el ceva cu iadul care poate fi petrecut pe lumea aceasta. Era un om bun. Mi-a mângâiat părul și mi-a spus că este foarte frumos și nu ar trebui să-l mai tund niciodată.

Apoi mi-a spus că el va pleca, din nou, și mă roagă să dansez cu el. A fost primul meu dans. Mi-a fost teamă, da, dar am dansat. Corpul meu de 14 ani cu corpul bunicului meu care plecase, deși el nu plecase niciodată, după cum zicea. Apoi nu l-am mai văzut niciodată.

În primele săptămâni de când sunt aici am căutat înnebunită ieșirea. Dar nu există nicio ieșire. Niciuna de găsit, oricum. Sunt doar eu, cu părul meu lung

și negru, în tot hotelul acesta în care nimic din afară nu pătrunde, dar nu poate nici să iasă.

Ascult muzică la televizorul din cameră și citesc. Mi-am comandat cărți. Nu sunt chiar o intelectuală, dar știu când ceva te atinge. Simt. Ascult muzică și citesc și-mi îngrijesc părul. Și mănânc, e adevărat, mă forțez, dar eu pot mânca doar supă și aici nu au supă. Nu știu dacă mai e cineva viu în afară. Nu știu dacă mai există un în afară. Sunt de atâtea zile aici.

Mă plimb pe coridoarele hotelului, intru în camere la întâmplare și cercetez în amănunt, căutând urme ale celor care au stat acolo cândva, dar nu găsesc nicio urmă. Mă îmbăiez singură, goală și părul meu lung și negru mi se lipește de corp ca o a doua piele. Îmi place atingerea lui. Și lui îi place pielea mea ușor încrețită de apă, ușor tulburată de briza aparatelor de aer condiționat. Îl strâng cu grijă, până când toată apa ni se scurge la picioare și se izbește violent de gresie, îl adun în prosop.

Nu mai știu de cât timp sunt aici, nu mai știu cum am ajuns. De parcă într-o bună dimineață m-am desfășurat din părul meu foșnitor, am pus picioarele pe covor și m-am trezit în camera asta. De parcă sunt aici dintotdeauna, deși nu e așa. Îmi amintesc figura mamei, îmi amintesc teama și dansul acela cu bunicul, îmi amintesc cum mâncam supă cu tata când eram tristă și nu putea mânca altceva. Îmi amintesc că tata a murit spânzurat într-o celulă.

Îmi amintesc că în facultate mă atașam imediat de toate persoanele anxioase, depresive, psihotice. Eram o bună ascultătoare, aveam răbdare și se pare

că dădeam chiar și sfaturi, unele dintre ele mi-au spus pe urmă că sfaturile mele le-au salvat de la a se arunca în fața trenului. Nu știu de unde scoteam sfaturile alea, nu din experiență, eram o puștoaică, experiență poate aș putea avea acum, dar n-aș îndrăzni să dau sfaturi nici măcar pentru trecut strada. Da, îmi amintesc chestii. Apoi mă uit la corpul meu și nu-l mai recunosc, pare că aparține unei cu totul alte persoane. Doar părul e același. Părul nu mă înșală niciodată. Părul cu siguranță știe cum am ajuns noi aici. Într-un vis profund părul mi-ar putea transmite impulsuri, reverberații care să-mi amintească. Trebuie obligatoriu să accesez memoria părului.

Am încercat. La început am visat pajiști întinse, cu felinare, pajiști pe care nu umbla nimeni, cu iarbă albastră, cu flori violacee. Era liniște pe pajiștile acelea, era răcoare, briza mă cuprindea și îmi învolbura părul care mă cuprindea pentru a mă proteja și eu tot înaintam, tot înaintam fără a da de nimic. Și totul în jur sclipea, strălucea, zbârnâia, ca o câmpie electrică. Și asta mă amuza.

Apoi am visat că mai e ceva în hotel, un criminal, ceva care vine după mine. Și nu aveam unde să fug și unde să mă ascund, trebuia să-l confrunt. Noaptea la rând m-am tot luptat cu criminalul acela, fără față, fără identitate. Și de nenumărate ori l-am ucis, dar el învia. Mereu învia. Ultima dată, cu răbdare, l-am decupat, ca pe o carcasă de porc, ca pe orice bărbat, în zeci de bucăți și el, în fața mea, a început să se reassembleze și fiecare organ și fiecare bucițică de piele să se strângă, să se adune și să se lipească la locul ei. M-am trezit acoperită de sudoare.

Nu era atât frica de moarte, cât neputința, neputința de a face ceva, de a scăpa, de a mă opune. Bărbatul acela nu putea fi ucis. O neputință care încet-încet se transformă în deznădejde. E greu să accepți că nu poți face nimic, că cineva, dacă vrea să te omoare, poate să o facă. E greu să îți accepți neputința. Și nu o voi accepta.

Poate o să vină o zi în care nu o să mai pot mânca nici supă și asta e la fel de neliniștitor în realitate pe cât e criminalul din vis.

Îmi lipsesc nasul de geamuri, încerc să descifrez vreo mișcare în afară. Nu se vede nimic, doar o lumină prăfoasă, doar niște contururi ale unor clădiri. Nicio mișcare. Și niciun zgomot.

Încerc să urlu. Fără efect. Încerc să sparg geamurile. O, chiar încerc. Nu se sparg. Și afară aerul ăsta dens se strânge în jurul clădirilor ca o ceață purpurie și cred că toți oamenii, dacă mai există oameni, sunt obligați să privească doar în interior, ca mine.

Apoi, într-o zi, descopăr altceva. Undeva, la ultimul etaj, există un chepeng în tavan pe care nu l-am încercat. Îl încerc și e deschis. Urc pe scara de metal și ies, în sfârșit, la aer. O terasă, câteva mese și câteva scaune. Mă aplec peste balustradă, să strig, să strig tare, să mă audă toți, dar strigătul nu poate pătrunde prin aerul dens și purpuriu. Nici de aici nu se vede nicio mișcare și nu se aude niciun zgomot. Doar aerul e proaspăt, doar lumina e nefiltrată de sticlă. „Oameeeeniiooor!!!“ Nimic. Nu mai sunt oameni, poate?

Singura învățătură a mamei către mine a fost „Ascultă-ți bărbatul“, dar apoi a zis „Dacă e bețiv,

nu-l asculta“. N-am cunoscut bărbați beți, dar nici nu l-am ascultat pe Radu. Dacă îl ascultam și mai aveam contul, nu ajungeam în situația asta. Nu l-am mai văzut de mult pe Radu, nici nu știu dacă l-aș recunoaște. Nu-mi plac bărbații, îmi provoacă frică. Singurul bărbat pe care l-aș recunoaște e criminalul din vis, chiar fără față.

Stau ore în șir, în diferite momente ale zilei scrutând orizontul, așteptând ceva ce nu mai vine. Apoi, într-o zi, se întâmplă. De undeva de sus se aude un fâlfâit și un țipăt de pasăre și l-am văzut. Un pescăruș. Un pescăruș!!! Iau prânzul acolo, pe terasă, las firimituri peste tot și în curând apar pescărușii. La început timizi, în câteva zile apar câteva zeci. După ei vin și porumbeii, apoi și ciorile. Sunt fericită aici, în aviarul meu. Păsările mă înconjoară și-mi vorbesc prin sunete grave sau ascuțite, prin bătăi din aripi și forfotă. Vorbesc cu ele. E ca și cum aș vorbi cu tata. E ca și cum aș vorbi cu cineva care nu există, dar e totuși aici. E ceva viu, e ceva care îmi dă speranță. Am speranță, iată, chiar am speranță. Oare de unde vin și unde se duc toate păsările astea? Până și frica mi se mai estompează. Și asta e un lucru bun. Orice începe să dispară e un lucru bun.

Simt că aș putea sparge un perete, simt chiar că ar trebui să sparg un perete, cu pumnii, cu picioarele, cu capul, să-mi dea sângele, să-mi se crape oasele, să simt cum durerea devine mai puternică decât spaima, să-mi simt corpul zdrobit, dar trecând prin perete, dincolo de el, să ies prin perete ca printre dărâmăturile unui cutremur imens, să aud vaiete în jur, să supraviețuiesc. Să aud vaiete, nu de păsări,

de oameni. Să supraviețuiesc. Să aud cum mi se crapă craniul și să reușesc să supraviețuiesc.

Părul mi se desfășoară de pe lângă corp ca o mantie, ca aripile unui corb deschizându-se se desfășoară părul de pe mine când mă ridic brusc din pat. La TV e Johnny Cash, mă spăl pe față, îmbrac un halat alb și cobor la micul-dejun. Beau ceai verde și mănânc niște icre. Mă forțez. Mâncarea nu are gust. Icrele mi se sparg între dinți cu zgomot metalic, nelăsând nicio savoare, nicio senzație care să-mi scuture papilele. Toată mâncarea are deja gust de lături.

Singură, înfrigurată, cu gustul ăla de sânge pe limbă, cu gustul ăla de lături pe limbă, plâng. Părul meu negru și lung se zbate de podea în timp ce plâng și părul meu pare că visează în timp ce se zbate. Mă întind pe pat. Mă uit la tavan, dar și tavanul pare că se uită la mine. Nu, nicicum nu-mi amintesc cum am ajuns aici. Nici dacă mai e ceva în afară. Sau dacă mai există un în afară. Nici măcar nu mai sunt sigură dacă amintirile mele sunt ale mele, dacă sunt vie. Părul meu sigur e, e lângă mine, îl văd, îl simt, îl pipăi. Nu mai contează. Nu, nici supă nu mai contează. Deloc nu mai contează. Nimic nu mai contează. Vreau o ploaie. Cu răpăituri, cu grindină, o ploaie de vară care să facă geamurile să zbârnâie și tot aerul să tresară.

A trecut ceva vreme. Nu mă mai lupt cu ucigașul din vis, îl las să mă ucidă în fiecare noapte, nu am unde fugi, nu-l pot ucide. Mi-a găsit și ultima ascunzătoare, mă trezesc mereu deja când îi aud pașii urcând pe scara metalică înspre aviarul meu secret. Dar tot merg acolo, acolo e viul meu, acolo e ce a mai